

Ταχυδρομικό τέλος πληρωμένο

Έντυπο κλειστό: αριθμ. άδειας:134/1997

“Αγιοι

Κολλυβάδες”

Έκκλησιαστική Επιθεώρησης Ὁρθοδόξου Πίστεως, Ζωῆς καί Ὁμολογίας

Στοιχεῖα συμφώνως τῷ Νόμῳ: ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης,
διευθυντής: π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.
Διεύθυνσις: Βαρδακουᾶ 47, πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος. Τηλ.: 0634/31805 ἢ 22179

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Μανούρης-Στανίδης, Καραϊσκάκη 80,
Πάτρα

Ἐκδίδεται κάθε δύο μῆνες. Ἀριθμός φύλλου: 21. Ἔτος ἐκδόσεως: 3ον
(Τιμή φύλλου τυπογραφείου: δραχμαὶ 50).

Ἀπρίλιος-Μάιος-Ἰούνιος 1999

Πρὸς τοὺς δοκοῦντας εἶναι...
“πνευματοφόρους θεολόγους”

Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ Πέτρε, ἐπειδὴ τό κείμενό Σου πρὸς τόν π. Σπυρίδωνα ἐκφράζει ὅλους ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐπίτρεψέ μοι νά τό δημοσιεύσω πρὸς ἔλεγχον τῶν δοκούντων εἶναι ... “σώφρονας καί πνευματοφόρους θεολόγους” καί γι’ αὐτό παραμένοντας... ἀκόμη σέ κοινωνία μέ τοὺς αἰρετικούς Οἰκουμενιστάς. (Ὁ ἀδελφός Πέτρος Κουτσούκος εἶναι καθηγητής τῶν χημικῶν μηχανικῶν τοῦ Πολυτεχνείου καί πρόεδρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ πάρκου Πατρῶν).

Ἀγαπητέ μοι π. Σπυρίδων,
“Οὐά οἱ λίθοι κεκράξουσι καί σύ σιωπηλός καί ἄφροντις;” (Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου).

... Οἱ συλλογισμοί μας καί ἡ πίστις μας θά πρέπη πάντοτε νά δοκιμάζονται ὡς πρὸς τήν ἀντοχή τους στό φῶς τῆς ἀληθείας. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα βρίσκεται ἡ ποιότητα τῆς προαιρέσεως ἐνός ἐκάστου στό νά ἀποδεχθῆ τήν ἀλήθεια, ὅποιο καί νά εἶναι εἶναι τό κόστος. Θέλω νά πιστεύω πῶς διαθέτουμε τήν ἀνιδιοτελεῆ ἀγάπη πρὸς τήν ἀλήθεια, στόν βαθμό πού ἡ ἀμαρτωλότητά μας, βέβαια, μᾶς ἐπιτρέπει νά δοῦμε.

Μελετώντας τοὺς βίους τῶν Ἁγίων μας συνειδητοποιοῦμε τήν ἀβυσσαλέα πράγματι ἀμέλεια, ραθυμία καί ἀμαρτωλότητά μας. Συνειδητοποιοῦμε ὅτι στό φοβερό Βῆμα τοῦ Χριστοῦ μας δέν θά ἔχουμε νά παρουσιάσουμε ἔργα ἀρετῆς, νηστεῖες, ἀγρυπνίες, χαμευνίες, ἐλεημοσύνες, ἐκεῖ πού θά παρευρίσκονται

πάντες οἱ Ἅγιοι, τῶν ὁποίων τά κατορθώματα μελετοῦμε, τῶν ὁποίων τίς πανηγύρεις ἐπιτελοῦμε, πλὴν ὅμως τά ἔργα τους δέν τά μιμούμεθα.

Ἀπό ἔργα, λοιπόν, εἶμαστε ἀπεγνωσμένοι, δέν ἔχουμε καμμιᾶ ἐλπίδα, (χωρίς βέβαια νά ἀμφισβητοῦμε, οὐδέ κατ’ ἐλάχιστον, τήν ἀναγκαιότητα καί τήν ἀξία τῶν ἔργων μέχρι τελευταίας μας πνοῆς).

Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ φιλόανθρωπος Θεός θά μᾶς ἐλεήσει, ἴσως καί λόγω τῆς ἐποχῆς πού ζήσαμε. Αὐτό ὅμως γιά τό ὅποιο δέν θά ἔχουμε κανένα μά κανένα λόγο ἀπολογίας θά εἶναι ἡ ἀπουσία ἀπό τήν ζωή μας τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας. Ἡ στροφή τῶν νώτων μας πρὸς τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Θά μπορούμε ὅμως νά ποῦμε: Κύριε, τίποτε τό ἀξιόλογο δέν ἔπραξα, λόγω τῆς ἀδυναμίας μου, λόγω τῆς ἐποχῆς πού ἔζησα. Ὅμως τήν πίστιν τήν τήρησα, ὅπως μᾶς τήν παρέδωκες, μέσα σέ καιρούς ἀδιαφορίας, συγχύσεως καί ἀποστασίας, ἀγάπησα τήν ἀληθείά Σου, τήν ὡμολόγησα “ἐν λαῶ βαρεῖ”, δέξαί με τώρα, ὅπως δέχτηκες τόν ληστή, Ἐσύ πού εἶπες ὅτι “ὅς ἂν ὁμολογήσῃ με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὰρ αὐτόν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς”.

Ἄς πάρουμε ὅμως τά πράγματα μέ τήν σειρά μέ τήν ὁποία πολλοί ἀπό σᾶς τοὺς “συνετοῦς θεολόγους” τοποθετεῖτε τά πράγματα. Ἐν πρώτοις, ἐπιτρέψτε μας νά ἐπιμενοῦμε καί στήν λογική καί στήν ἔρευνα. Δέν εἶμαστε ἄλογα ἀλλά λογικά πρόβατα. Ὡς ἐκ τούτου καί οἱ ὑποχρεώσεις μας εἶναι ἀνάλογες: “Ἐπίσκοπον κρινῶ καί λαϊκόν. Λογικά γάρ πρόβατα, οὐκ ἄλογα. Ἴνα μή εἶπῃ ὁ λαϊκός ὅτι ὁ ποιμὴν ὄψεται, ὅτι ἐγὼ πρόβατον εἰμί καί οὐ ποιμὴν. Ὡσπερ δὲ τῷ καλῷ ποιμένι τό μὴ ἀκολουθοῦν πρόβατον λύκοις ἔκκειται εἰς διαφθοράν οὕτω καί τῷ τῷ πονηρῷ ποιμένι τό ἀκολουθοῦν πρόβατον πρόδηλον ἔχει τόν θάνατον ὅτι κατατρώξεται αὐτό. Διό φευκτέον ἀπό τῶν φθορέων ποιμένων.” (Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, Βιβλ. Η', Κεφ. 19). Καί ἀκόμη ἂς ἀκούσουμε καί τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου λέγοντος: “Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης πίστεως. Ὡστε, ὅτε περὶ πίστεως ὁ λόγος, οὐκ ἐστὶν εἰπεῖν, ἐγὼ τίς εἰμί; Ἱερεῦς, ἄρχων, στρατιώτης, γεωργός, πέννης; Οὐδεὶς μοι λόγος καί φροντίς περὶ τοῦ προκειμένου. Οὐά οἱ λίθοι κεκράξουσι καί σύ σιωπηλός καί ἄφροντις;”. Δέν θέτουμε, πάτερ μου, βαρεῖα θεολογικά θέματα καί δόγματα ὑπό τήν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν! Αὐτό πράγματι ἀπαιτεῖ καθαρότητα βίου καί γι’ αὐτό μελετοῦμε τά γραπτά τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐδοξάσθησαν ὑπό τοῦ Θεοῦ καί προβάλλονται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπλανεῖς Διδάσκαλοι. Ἐμεῖς οἱ ἀμαθεῖς καί βραδεῖς τῆ καρδία, ἀπλᾶ προσπαθοῦμε νά χωρίσουμε “δυό γαιῶδουριῶν ἄχυρα”, τοῦτέστιν ἀπό τά γεγονότα νά ξεχωρήσουμε ποιοὶ ποιμένες ὀρθοτομοῦν τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας, γιά νά τοὺς ἀκολουθήσουμε. Καί αὐτό, ἐπιτρέψτε μας νά πιστεύουμε ὅτι ἀπτεται καί τῆς λογικῆς μας. Ἄλλως, τί ἀξία θά εἶχε ἡ ὀρθή πίστις μας, ἂν δέν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα νά διακρίνουμε μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους; Δέν θά εἶχαμε καμμιᾶ εὐθύνη γιά τήν ὁποιαδήποτε πλάνη καί νά ἀκολουθοῦσαμε, ἂν ἔτυχε νά βρεθοῦμε σέ αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς! Μὴ μᾶς λέτε, λοιπόν, ὅτι δέν εἶμαστε θεολόγοι μέ τήν πνευματικὴν καί ὄχι τήν ἀκαδημαϊκὴν ἔννοιαν

του ὄρου, γιατί τό ἴδιο ἀκριβῶς ἰσχύει καί γιά σᾶς, πνευματοφόροι θεολόγοι δέν εἶστε οὔτε ἐσεῖς. Γιαυτό πάλιν ἄς ἀκούσουμε τόν κατ' ἐξοχήν πνευματοφόρο θεολόγο "Ἅγιο Θεόδωρο στήν πρός μοναζούσας ἐπιστολήν του: "...ἀλλ' εἰδυῖται ὅτι οὔτε θίος δίχα πίστεως ὀρθῆς, οὔτ' αὐ πίστις δίχα πράξεως θείας σώζειν δύναται, ἀμφοτέρωθεν εἶητε διηυγασμένοι εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς κλέος τῆς Ἐκκλησίας" (Pū 99 1245).

Λέτε, "ἀφοῦ μαζί μας ἔχουμε τούς πατέρες αὐτούς, τούς Πορφύριο, Παῖσιο καί Ἐπιφάνιο, πού τούς δοξάζει τό Πανελλήνιο, -λές καί ἔχει σημασία ἡ δόξα τοῦ Πανελληνίου μάλλον παρά ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ-, τότε καλά πᾶμε".

Ἡ ἐπιχειρηματολογία αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι ἔωλη καί διακρίνεται ἀπό συναισθηματική προσκόλληση σέ πρόσωπα. Ἐξ ἄλλου δέν ἔχει ὑποπέσει στήν ἀντίληψίν μας ἀνάλογη ἐπιχειρηματολογία Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι νά ἐπικαλοῦνται μέ ἀνάλογο μέ σᾶς τρόπο, τήν συμπίρρυσιν μέ συγχρόνους τούς πατέρας γιά νά τεκμηριώσουν τήν αὐθεντικότητα τῆς πίστεώς τους.

Ὡστόσο καί ἐμεῖς θά μπορούσαμε νά ἐπικαλεστοῦμε τήν ἀγιότητα πολύ περρσοτέρων ἀπό σᾶς παλαιοημερολογιῶν ἀθβάδων, δοκιμασμένου καί ἐγνωσμένου καί παγκοσμίου κύρους, ὅπως ὁ μέγας ἀθβάς Ἰερώνυμος τῆς Αἰγίνης (βλ. σχετικά Π. Μπότση, "Γέροντας Ἰερώνυμος, ὁ ἡσυχαστής τῆς Αἰγίνας", Ἀθήνα 1996) ἢ ὁ προσφάτως, (Ἰούνιος 1994), ἀγιοποιηθεῖς Ἀρχιεπίσκοπος Σάν Φραντζίσκο "Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου τό ἱερό λείψανο ἀνεκομίσθη ἀφθορο μετά ἀπό 27 ἔτη ἀπό τῆς κοιμήσεώς του καί παραμενεῖ ἀφθορο μέχρι σήμερα, ἐνῶ πολλά εἶναι τά θαύματα τά ὁποῖα ἐπιτελοῦνται διά τῶν πρεσβειῶν του (βλ. σχετικά "Blessed John the Wonderworker", St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina, California, 1987, by Seraphim Rose). Θά μπορούσαμε ἀκόμη νά ἐπικαλεστοῦμε τήν μεγαλύτερη ἴσως ἐν Ἁγίῳ Ὁρει σύγχρονη μορφή τοῦ ἡσυχασμοῦ Καλλίνικο τόν ἡσυχαστή, (βλ. Χερουβεῖμ ἱερομονάχου Σύγχρονες Ἁγιορεϊτικές Μορφές, "Καλλινικός ὁ ἡσυχαστής", Ἀθήνα 1986), Ἀθβακούμ τόν ἀνυπόδητο, (βλ. Θεοδωρήτου ἱερομονάχου, "Ἀθβακούμ ὁ ἀνυπόδητος", Ἀθηναί 1988), καί ὄλους ἐκείνους τούς ζηλωτές πατέρες πού καί ὁ δικός σας π. Παῖσιος ἐγκωμιάζει στό βιβλίό του ("Ἁγιορεῖτες Πατέρες καί Ἁγιορεϊτικά", Θεσσαλονίκη 1993), ὅπως ὁ Γερο-Πέτρος καί ὁ Γερο-Σάββας ὁ Ἐσφιγμενίτης, τοῦ ὁποῖου εὐωδίασε τό λείψανο, ὅταν κοιμήθηκε, καί ἄλλων πολλῶν, παραλειπομένων τῶν σημερινῶν ζηλωτῶν Πατέρων τῶν μή κοινωνούντων μεθ' ὑμῶν καί τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου σας Βαρθολομαίου. Δέν ἀναφέρουμε τά ὀνόματά τους, γιατί θά προσκρούαμε στήν ταπεινώσιν τους ἀλλά καί γιά νά τούς προστατέψουμε ἀπό τόν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων, ὅσο ζοῦν καί γιά νά μή στερηθοῦν τοῦ μισθοῦ τους ἀπό τόν Θεόν. Πρόκειται γιά Πατέρες πού δέν ὑπολείπονται σέ ἀρετήν καί σέ χάριν τῶν προγενεστέρων.

Δέν προβάλλουμε τοῦλάχιστον σέ αὐτήν τήν ἐπιστολήν μας τούς συγχρόνους αὐτοῦς παλαιοημερολογίτες ἀθβάδες, πού ἔλαμψαν στό

Ὁρθόδοξο στερέωμα γιά νά στηρίξουμε μέ τό παράδειγμά τους, τήν ἀγιότητά τους καί τήν διδασκαλία τους τό καθῆκον καί τήν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποτειχίσεως κάθε Ὁρθοδόξου ἀπό τόν Νεοημερολογιτικό Οἰκουμενισμό, καί αὐτό γιατί θέλουμε νά ἀποφύγουμε συναισθηματικές προσκολλήσεις σέ πρόσωπα καί νά μείνουμε στήν ἀμείλικτη κριτική τῶν ἐπιχειρημάτων.

...Μισοῦμε, πάτερ μου, τήν πλάνην καί ὄχι τούς πλανεμένους! Μᾶλλον μᾶς ἀποδίδετε τήν συνεκδοχική σημασία τῆς μισαλλοδοξίας μιά καί ἡ ἀδιαλλαξία γιά τά τῆς Πίστεως ἢ ὁ ἐνθουσιασμός μέχρι μανίας μᾶλλον ἐπιθυμητά πράγματα εἶναι. Ἴσως δέν εἶναι τυχαῖο πού οἱ μοντέρνοι θεολόγοι καί μή, μᾶλλον γιά φανατικούς θεωροῦν τόν "Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη, τόν "Ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό καί τόν "Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή. Ὁ χαρακτηρισμός τοῦ φανατισμένου ἴσως εἶναι πολύ κολακευτικός γιά μᾶς καί δέν τόν ἀποδεχόμαστε. Ἐχουμε ἀκόμη πολύ δρόμο νά διανύσουμε γιά νά γίνουμε φανατικοί Χριστιανοί, δηλαδή Ἅγιοι. Ἐμεῖς, πάτερ μου, ἤμαστε μέχρι πρῖν λίγα χρόνια ἐκεῖ πού εἶστε. Ὄταν ὁμως ἡ φωνή τῆς συνειδήσεώς μας μᾶς ἤλεγξεν καί δέν βρήκαμε ἱκανοποιητικές τίς δικαιολογίες, δέν διστάσαμε νά ἐγκαταλείψουμε τίς ἐσφαλμένες θέσεις μας. Μήπως λοιπόν σέ λάθος κατεύθυνσιν ἐκτοξεύεται ἡ περί φανατισμοῦ γνωμάτευσις; Ἡ ἀναφορά μας πάντως στόν "Ἅγιο Μάξιμο δέν ἔγινε τόσο γιά νά ταυτίσουμε τήν στάσιν μας μέ τήν δική Του, πρᾶγμα πού ὅπως φαίνεται σᾶς ἔβαλε νά σκεφτῆτε: "θάζει κι ἡ μυλωνοῦ τόν ἀντρα της μέ τούς πραγματεῦτάδες", ἀλλά μᾶλλον γιά νά σᾶς θυμήσουμε τί ἔλεγαν οἱ πολέμιοί του καί νά συγκρίνετε τήν πολεμική αὐτῶν μέ τήν πολεμική τῶν συγχρόνων "σωφρονιστῶν".

"Ἄς ἔρθουμε τώρα καί στό κεντρικό θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ, τήν σήμερον παρρησιαζομένην αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Νά ὀρίσουμε τί εἶναι ἡ αἴρεσις καί νά δοῦμε ποιοί εἶναι οἱ αἰρεσιάρχες τῆς σήμερον.

Ὁ "Ἅγιος Νικόδημος εἰς τό Πηδάλιον ("Ἐκδ. Ἀστέρος, Ἄλ. Παπαδημητρίου, 1970, σελ. 588) ἀναφέρει: "Δι' ὁ καί ὁ Γεώργιος ὁ Σχολάριος ἐν τῷ κατά σιμωνίας, αἰρετικός εἶναι, λέγει κάθε ἕνας ὁποῦ ἢ κατ' εὐθεῖαν ἢ πλάγιως πλανᾶται περὶ τι τῶν ἄρθρων τῆς πίστεως. Καί οἱ πολιτικοί νόμοι φασίν: Αἰρετικός ἐστίν, καί τοῖς τῶν αἰρετικῶν ὑπόκειται νόμοις, ὁ μικρόν γοῦν τι τῆς ὀρθῆς πίστεως παρεκκλίνων. Καί ὁ Ταράσιος ἐν τῇ α' πράξει τῆς ζ' Συνόδου λέγει: Τό ἐπί δόγμασιν εἴτε μικροῖς, εἴτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν, ταῦτόν ἐστίν. Ἐξ ἀμφοτέρων γάρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται. Καί ὁ Φώτιος, γράφων πρός τόν Ρώμη Νικόλαον: καί γάρ ἐστίν ὄντως τά κοινά πᾶσιν ἅπαντα φυλάττειν ἐπάναγκες, καί πρό γε τῶν ἄλλων τά περὶ πίστεως. "Ἐνθα καί τό παρεκκλίνειν μικρόν, ἀμαρτεῖν ἐστίν πρός θάνατον. Διαφέρουσι δέ οἱ αἰρετικοί ἀπό τούς ἀπίστους, καθ' ὅτι οἱ μὲν αἰρετικοί δέν φρονοῦσιν ὀρθῶς τά τῶν Χριστιανῶν, οἱ δέ ἀπίστοι τελειῶς δέν δέχονται τήν ἐνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν (Μελέτιος, ἐκκλ. ἱστορία, σελ. 71).

"Ἡγετικές" φυσιογνωμίες πάντως οἰκουμειστῶν μπορούμε ἀνεκδοκίως νά ὀνομάσουμε τούς

Προύσης Δωρόθεο, τόν Ἐθνομάρτυρα Χρυσόστομο Σμύρνης, Μελέτιο Μεταξάκη, Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, Ἀθηνάγοραν τόν τυμπανιαῖον, Βαρθολομαῖον τόν σημερινόν πατριάρχην σας, Ἰάκωβον Κουκούζην, Στυλιανόν Αὐστραλίας, Δαμασκηνόν Ἑλβετίας, Αὐγουστίνον Γερμανίας καί ἄλλους πολλούς συγχρόνους Οἰκουμενιστάς τῶν ὁποίων τά ὀνόματα ἄν γράφαμε ὅλα δέν θά μᾶς ἔφταναν οἱ σελίδες αὐτοῦ τοῦ ἐντύπου.

Ὡς πρός τό περιεχόμενό του ὁ Οἰκουμενισμός διατυπώνεται στόν ἀναθεματισμό τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἐξῆς:

"Τοῖς βάλλουσι κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί διδάσκουσι ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεμέρισται ἐν οὕτω καλουμένοις "κλάδοις", οἵτινες διαφέρουσιν ἀλλήλων ἐν διδασκαλίᾳ καί τρόπῳ ζωῆς, ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐχ ὑφίσταται ὁρατῶς, ἀλλά ἀπαρτισθήσεται ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν ἅπαντες οἱ "κλάδοι" ἢ ὁμολογίαι ἢ προσέτι καί θρησκείαι ἐνωθῶσιν ἐν ἐνὶ σώματι, καί οἵτινες οὐ διακρίνουσι τήν ἱερωσύνην καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπό ταῦτα τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά λέγουσιν ὅτι τό βάπτισμα καί ἡ εὐχαριστία τῶν αἰρετικῶν εἰσὶν ἱκανά πρός σωτηρίαν. Ὡσαύτως τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἰρετικοῖς ἢ συνηγοροῦσιν ἢ διαδίδουσι ἢ ὑπεραμυνομένοις τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν προσήματι ἀδελφικῆς ἀγάπης ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν, Ἀνάθεμα." (Αὐγουστος 1983).

Τό κείμενο τῆς Πατριαρχικῆς συνοδικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τό ὁποῖο προηγεῖται τῶν "ποιμαντικῶν μέτρων" εἶναι χαρακτηριστικό τῆς συνόδου ἢ ὁποῖα τό ὑπογράφει. Δυστυχῶς, πάτερ μου, εἶναι ὁμολογία πίστεως, ἐκτός ἄν οἱ λέξεις ἔχουν χάσει τό νόημά τους. Τό σκεπτικό, λοιπόν, τῆς αἰρετικῆς ἐγκυκλίου "Πρός τὰς ἀπανταχοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας" ἔχει ὡς ἐξῆς:

"... Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν... νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ πρό παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μή λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμους καί συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ".

Ἄν αὐτό τό κείμενο δέν συνιστᾷ ἄρνησιν τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως τήν ὁμολογοῦμε στό Σύμβολον τῆς Πίστεως, τότε σέ τί συνίσταται ἡ ἄρνησις; Ἡ Ἐκκλησία δέ, δέν εἶναι ἡ πηγή κάθε δόγματος; Δέν χρειάζεται ἰδιαίτερα Θεοπτία καί νά εἶναι κανεῖς πνευματέμφορος θεολόγος γιά νά καταλάβῃ τήν σημασία αὐτοῦ τοῦ ἐξαμβλώματος! Αὐτός εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός πάτερ μου, ὁ ὁποῖος ἔφερε στήν μάνδρα τοῦ ΠΣΕ καί τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν. Ὁ προφανής λοιπόν ὀρισμός τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι: τό κήρυγμα τῆς θεωρίας τῶν κλάδων καί ἡ ἀναίρεσις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πρακτική δέ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ συγκρητισμός.

Δυστυχῶς, πάτερ μου, δέν ἔχετε συνειδητοποιήσει τήν σημασία τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων καί τήν συμμετοχή τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας στό ΠΣΕ, τά ὁποῖα ἀντιπαρέρχεσθε μέ τόν διόλου πειστικόν ἀφορισμόν σας "ἀνήκουν στόν χῶρον τῶν δημοσίων σχέσεων". Ἔσεῖς πῶς τεκμηριώνετε αὐτόν τόν ἰσχυρισμόν σας Ἀγιογραφικῶς καί Πατερικῶς; Ποιός νᾶλεγε στόν Μ. Ἀθανάσιο ἢ στόν Ἅγιον Κύριλλον ὅτι δέν κάτεχαν ἀπό δημοσίαις σχέσεις, μιά καί δέν ἔλεγαν καί πολύ καλά λόγια γιά τόν Ἄρειο, τόν Μακεδόσιο καί τοὺς Μονοφυσίτες!!!

Πάτερ μου, μήν πλανιέστε καί μήν κρύβεστε πίσω ἀπό τό δάκτυλό σας. Δέν ἔχουμε πιά ἀπλές, μεμονωμένες συγκρητιστικές ἐκδηλώσεις ἀλλά ὀργανωμένο σχέδιο υἰοθετημένο συνοδικά!

Πιό συγκεκριμένα, πάτερ μου, ἡ σύνοδος σας, γιά νά εἶναι ὀργανικό μέλος τοῦ ΠΣΕ ἔχει ὑπογράψει τό καταστατικό του, τοῦ ὁποῖου τό πρῶτο ἄρθρο λέγει: "1. Βάσις: Τό ΠΣΕ εἶναι μία κοινωνία Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ὁμολογοῦν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν καί Σωτῆρα, σύμφωνα μέ τίς Γραφές, καί προσπαθοῦν νά ἀνταποκριθοῦν μαζί στήν κοινή τους κλήσιν πρός δόξαν τοῦ ἐνός Θεοῦ, Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος" (βλ. Πρωτ. Γ. Τσέτση, Οἰκουμενικά Ἀνάλεκτα, Ἐκδ. Τέρτιος, Κατερίνη 1987, σελ. 173, οἱ ὑπογραμμίσεις ἡμέτερες).

Ὡστε λοιπόν Ἐκκλησίαις ἡ πανσπερμία τῶν προτεσταντῶν! Σίγουρα κάποιος πρέπει νά πάρῃ πρωτοβουλίας καί γιά τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἀπρηχαιωμένου Συμβόλου τῆς Πίστεως. Τόσα ἔχουν ἀλλάξει, ἄλλη μιά ἀλλαγοῦλα σέ τί θά ἔβλαπτε; Ἐχουμε ἐξ ἄλλου πνευματικούς μεγάλο διαμετρήματος γιά νά κλείσουν τά ἀπύλωτα στόματα τῶν φανατικῶν: Σωπάστε ἐσεῖς! Δέν ξέρεῖ ὁ π. Πορφύριος καί ὁ π. Παῖσιος καί ξέρετε ἐσεῖς;

"Μή τις τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν; Ὁ λαός οὗτος ὁ μή γινώσκων τόν νόμον, ἐπικατάρατοι εἰσίν!" Ἀπίστευτη πιστότητα στήν ἐπανάληψιν τῆς ιστορίας! Ὡστε λοιπόν κοινή κλήσις μέ τοὺς προτεστάντας, οἱ ὁποῖοι ἀνευθυριάστως θλασφημοῦν τήν Ὑπεραγίαν μας Θεοτόκον, μέ τοὺς κιναιδούς Ἀγγλικανούς πού "παντρεύουν" ὁμοφυλόφιλες καί ὁμοφυλόφιλους καί χειροτονοῦν παπαδίνες! Ὁ πάπας τοῦλάχιστον ὁ ὁποῖος μᾶς θεωρεῖ σχισματικούς, εἶναι πιό συνεπής καί δέν εἶναι μέλος αὐτοῦ τοῦ τσίρκου. Ὅπως βλέπετε, πάτερ μου, δέν μπαίνουμε σέ λεπτές θεολογικές ἀναζητήσεις. Τά πολύ βασικά καί θεμελιώδη κρίνουμε μέ τήν κοινή λογική...

Ἐκεῖνο πάλι τό ὅτι οἱ Παπικοί γιορτάζουν "σωστά" τό Πάσχα τί τό θέλατε; Δέν σᾶς ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καί τά γραφόμενα στό "Πηδάλιον" (Ἐκδ. Ἀ. Παπαδημητρίου 1970, σελ. 8,9); Ἀναφέρει ὁ Ἅγιος καί περί Καλενδαρίου τῶν Λατίνων στό ἴδιο σημεῖο. Νομίζω ὅτι εἴμαστε ἄρκετά σαφεῖς στό γράμμα μας: Δέν ἐνδιαφέρει τήν Ἐκκλησία ἡ ἀκρίβεια τῶν ἡμερῶν! Δέν εἴμαστε ἡμερολάτρες σάν αὐτοὺς πού τρέχουν γιά διορθώσεις... Προσδοκῶμεν καινόν οὐρανόν καί καινήν γῆν. Σημασία δέν ἔχει ὁ χρόνος ἀλλά ὁ ἐξαγιασμός. Αἰῶνες χρειάστηκαν γιά νά μεταβῇ ἀπό μίαν κατάστασιν ἀταξίας (ἐορτολογικῆς) ἡ Ἐκκλησία στήν τάξιν, ἡ ὁποῖα ἐσφραγίσθη ὑπό τῶν 7

Οικουμενικῶν Συνόδων. Αἱ πανορθοδοξοὶ Σύνοδοι τοῦ 1583, 1587, 1593 γνώριζαν γιά τίς ἀστρονομικές ἀτέλειες τοῦ ἡμερολογίου. Ἀπέρριψαν ὁμως τήν Γρηγοριανή μεταρρύθμισιν μέ τό σκεπτικό ὅτι τοῦς ἐνδιαφέρει ἡ ἐορτολογική ἐνότητα. Καί σέ αὐτές τίς Συνόδους, πάτερ μου, πρωτοστάτησε μιά μορφή πού ἀκούει στό ὄνομα Μελέτιος Πηγᾶς, πανεπιστήμων τῆς ἐποχῆς του (περιλαμβανομένης καί τῆς ἀστρονομίας), ὁ ὁποῖος ἔδωσε μάχες γιά νά μήν περάσῃ ὁ νεωτερισμός "τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ πάπα". Καί ἔρχεσθε τώρα ἐσεῖς νά πῆτε -χωρίς κανένα ἐρεισματο- ὅτι πρόκειται περί ὄνου σκιάς; Πῶς ἔχετε ἀπαίτησιν νά εἰσακουσθῆτε; Ἐκεῖνο πάλι τόν ἐπιχείρημα περί δυσαρμονίας κράτους-ἐκκλησίας τί τό θέλατε πάλι; Εἰλικρινά πιστεύετε ὅτι θά ὑπῆρχε πρόβλημα; Καί τό ΒΔ τοῦ 1923 (ΦΕΚ. Ἄρ. φ. 24, Α' Τεύχος, 25.01.1923) -τό ὁποῖον σημειωτέον οὐδέποτε κατηργήθη- τό ὁποῖον προέβλεπε γιά τό κράτος τό Γρηγοριανό καί γιά τήν Ἐκκλησία τό Ἰουλιανό; Δέν καταλάθαμε: Τί θά γινόταν ἂν ἡ ἀργία τῶν Χριστουγέννων ἦταν στίς 7 Ἰανουρίου; Ποιός σᾶς εἶπε ὅτι πρέπει νά ἔχουμε τίς ἴδιες ἀργίες μέ τήν Εὐρώπη; Ὅταν γιορτάζουμε ἐμεῖς Πάσχα, ὑπάρχει κανένα πρόβλημα, ἢ στίς 14 Ἰουλίου ὅταν οἱ Γάλλοι ἀργοῦν, λόγῳ ἐθνικῆς ἐορτῆς ἢ ὅταν κάποτε τόν Μάιο ἀργοῦν οἱ Ὀλλανδοί γιορτάζοντας τά γεννέθλια τῆς Βασίλισσάς τους δημιουργεῖται πρόβλημα;

Ἄκόμα καί ἀπό ἀστρονομική πάντως ἄποψιν, σεῖς πού ἔχετε καί γνώσεις φυσικῆς καί μαθηματικῶν δέν θά ἔπρεπε νά λέτε ὅτι εἶναι σωστότερο! Ἡδῆ ἀπό τόν 16ο αἰῶνα εἶχε καταδειχθῆ ἡ ἀνακρίθειά του. Ἐπ' αὐτοῦ σᾶς παραπέμπουμε σέ ἕνα κατατοπιστικό ἄρθρο: G. Moyer, *The Gregorian Calendar*, *Scientific American*, 246 (5), 104-111 (1982), στό ὁποῖο θά δῆτε ὅτι τό θέμα δέν ἦταν μόνον ἀστρονομικό ἀλλά υπέκρυπτε καί τόν δόλο τοῦ πάπα πρὸς ὑποταγή τῶν προτεσταντῶν, πού μόλις εἶχαν ἀποσχισθῆ καί οἱ ὁποῖοι δέν ἀπεδέχθησαν τό γρηγοριανό ἡμερολόγιο! Στό συνέδριον τοῦ 1923 τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μήπως ὁ Πέτρος Δραγγιτς δέν προέτεινε ἡμερολόγιο ὀρθότερο τοῦ Γρηγοριανοῦ; Μήν γελιόμαστε, πάτερ μου! Δέν ἦταν οὔτε καί εἶναι θέμα ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Ὁ συνορτασμός τούς νοιάζει! Τά περί ἀστρονομίας λέγονται γιά τούς ἀφελεῖς καί γι' αὐτούς πού βαριοῦνται νά ψάξουν τά πράγματα θεωρώντας τα δουλειά τῶν παπάδων.

Τόν Αὐγουστο τοῦ 1993 τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας κοινώρησε ἐπισήμως καί δι' ἐγκυκλίου του καθόρισε τήν τάξιν στά μυστήρια μέ τούς Μονοφυσίτες!

Ὅσο γιά τήν Μπελεμέντιο ἔνωσιν, αὐτή μάλλον ἦλθε νά ἐπισφραγίσῃ τήν πρακτική τῶν "ὀρθοδόξων", οἱ ὁποῖοι καί τόν ἀθάπτιστο πάπα ἀναγνωρίζουν ὡς ἔχοντα Ἀποστολικήν Διαδοχήν (λές καί ἡ Διαδοχή εἶναι μηχανιστική, κάτι σάν τελετουργική μαγεία) καί τούς παπικούς δέν βαπτίζουν ὡς θά ἔδει, ὄχι λόγῳ οἰκονομίας, ἀλλά ἐπειδή τούς ἀναγνωρίζουν μυστήρια. Πρόσφατος δέν εἶναι ὁ "διωγμός" τοῦ ἐκλεκτοῦ πρωτοπρεσβυτέρου καθηγητοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, πού "τόλμησε" πρὶν δέκα χρόνια νά βαπτίσῃ παπικούς θολόγους, καί ὁ ὁποῖος διωγμός ὀδήγησε στήν ἐκ μέρους του συγγραφή τοῦ ὠραιότατου πονήματος "Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα" (Ἀθήνα 1983); Καί σεῖς ἐπιμένετε ὅτι δέν ἔχει γίνῃ δεκτὴ ἡ συμφωνία τοῦ Μπέλεμεντ ὑπὸ τῆς συνόδου σας; Μήπως ἀπεδοκιμάσθησαν οἱ προσυπογράψαντες τήν συμφωνίαν

ἐκπρόσωποί της; Καί καλά τό νά ἐφησυχάζετε ἐσεῖς, δικαίωμά σας. Ἀλλά τό νά ἐπιβάλλετε τόν ἐφησυχασμό καί στό ποιμνίό δέν εἶναι, πάτερ μου, λίαν ἐπικίνδυνον;

Τέλος, ἀναφερθήκατε στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί στήν ἀκαταστασία τους. Πάτερ μου ὁμως, στό σπῆτι τοῦ κρεμασμένου δέν μιλάνε γιά σχοινί. Δέν κοιτᾶτε στόν δικό σας χῶρο τί γίνεται; Κατσαμπάνης (καθηρημένος κίναϊδος ἐπανακάμψας ὡς δεξιὰ χεῖρα τοῦ Δωδώνης ἢ Ζακύνθου, τόν ὁποῖο καί ὁ π. Καντιώτης ἔχει καταγγεῖλει γιά τήν μασωνική του ιδιότητα καί τελευταῖα τάχθηκε ὑπὲρ τῶν προγαμιαίων σχέσεων!!!), Σπυρίδων Μπακαούκας (ἀποσχηματισμένος ἀρχιμανδρίτης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἦλθε εἰς γάμου κοινωνίαν ἐπανῆλθε ὡς πρωτοπρεσβύτερος εἰς τήν Λαμίαν), Θεολογικοί καί Λαπικοί, Νικοδημικοί καί Παντελεημονικοί νά συμπλέκονται μέ ἀστυνομικές δυνάμεις, ὅπως εἶδαμε στά κανάλια, καί σᾶς μάρανε ἡ ἀταξία τῶν παλαιοημερολογιτῶν; Καί νά σκεφθῆτε ὅτι στούς Νεοημερολίτες ὑπάρχει καί τό μισθολόγιο καί ἡ κρατική ἐξουσία τοῦ "ἐπισήμου". Ἄντε νά γίνῃ χωρισμός Ἐκκλησίας-Πολιτείας καί τότε δέν χρειάζεται προορατικό χάρισμα γιά νά διακρίνῃ κανεὶς τό τί θά γίνῃ. Τέλος πάντων ὁμως αὐτό δέν εἶναι τό θέμα μας. Ἴσως κάποτε ἄλλοτε τό συζητήσουμε πῶς σοβαρά. Προφανῶς δέν ἔχετε ὀρθῆν ἐνημέρωσιν καί δέν τά λέτε σωστά.

Ἐν κατακλείδι, πάτερ μου, ἂν ἔχουμε ἄδικο καί εἴμαστε φανατικοί, καί ἡ ἀλήθεια εἶναι μέ τό μέρος τῶν Οἰκουμενιστῶν, καί ὁ Θεός δέν δίνει σημασία σέ "λεπτομέρειες", τότε δέν θά ἔχουμε πρόβλημα. Θά μᾶς ἀνεχθῆ καί μᾶς τούς χοντροκέφαλους. Ἐδῶ χωρᾶνε οἱ αἰρετικοί, κι' ἐμεῖς θά μείνουμε ἀπ' ἔξω; "